Written by - முருகபூபதி -
Sunday, 20 January 2019 16:12 - Last Updated Sunday, 20 January 2019 16:28

புத்தர் வந்த திசையிலிருந்து, காந்தி பிறந்த தேசத்திலிருந்து அவர்கள் வந்தார்கள். அவர்களுக்கு இடப்பட்ட நாமம் "அமைதிப்படை"! மக்கள் அவர்களை நம்பினார்கள். ஏற்கனவே, சீனாவுடனும் பாகிஸ்தானுடனும் போரிட்டு, தங்கள் தேசத்தின் எல்லைகளை பாதுகாத்தவர்கள் எங்களையும் காப்பாற்றுவார்கள் என போற்றினார்கள். அவ்வாறு வந்தவர்களில் ஒருவரான மேஜர் ஜெனரல் ஷியோனன் சிங் அங்கு 32 மாதங்கள் தங்கியிருந்தவர். அண்மையில் அவர் மீண்டும் அங்கு வந்தபோது உதிர்த்த வாக்குமூலம் இது: "நாங்கள் இங்கு தரையிறங்கியபின், தாக்குதல்களை நாங்கள் பார்த்துக்கொள்வோம் என்று நினைத்து இலங்கை இராணுவத்தினர் தங்கள் ஆயுதங்களை கைவிட்டார்கள். இலங்கை இராணுவத்தினருடன் கைகுலுக்கிய நாங்கள், அமைதி காக்க வந்திருக்கிறோம் என்று தெரிவித்தோம். எதுபோன்ற ஆபத்துகளை எதிர்கொள்ள நேரிடும் என்ற எந்தத் தகவலும் வழங்கப்படவில்லை என்பதோடு, இலங்கைக்கு புதிதான எங்களுக்கு வழிகாட்டுவதற்கு வரைபடங்களோ, மேம்பட்ட உளவுத்துறை தகவல்களோ கொடுக்கப்படவில்லை."

இந்தியப்படை அங்கு வந்திறங்கியபோது, வட இலங்கையில் உரும்பிராயில் வசித்த இரண்டு ஆசிரியர்கள் - அங்கு பிரசித்திபெற்ற கல்விமான்களாக அறியப்பட்டவர்கள், தங்கள் குடும்பத்தினரிடம் சொல்கிறார்கள்: "அமைதி காக்க வந்திருப்பவர்களை நம்பலாம். இலங்கை இராணுவத்திற்கு அவர்கள் கைகுலுக்கியது ஒருவகையில் இராஜதந்திரம். எங்கள் தமிழ் மக்களை அவர்கள் கைகுலுக்கி அரவணைப்பது தொப்புள் கொடி உறவு. அவர்கள் பிறந்த தேசத்தின் பிதாவின் அகிம்சையால், பிரித்தானிய ஆதிக்கம் வெளியேறியது. அதுபோன்று, இங்கும் எங்கள் பிரதேசத்தில் பேரினவாத ஆதிக்கத்தை வெளியேற்றுவார்கள். தைரியமாக இருங்கள். தயக்கமிருந்தால், ஊருக்குள்ளே உறவினர் வீடுகளில் சென்றிருங்கள்" என்று வழியனுப்பிவைத்தார்கள்.

அவர்களில் ஒருவர் நவரட்ணம் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியில் கணக்கியல் ஆசிரியர். மற்றவர் தம்பையா, யாழ். ஸ்ரான்லி கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபர். ஆசிரியர் நவரட்ணம்

தந்தையார். முன்னாள் அதிபர் தம்பையா, தாயின் தந்தையான தாத்தா. தந்தையும் தாத்தாவும் தங்கள் மகள்மாரை அன்று பாதுகாப்பாக அனுப்பிவைத்துவிட்டு, வீட்டிற்கு காவல் இருந்தனர். அமைதிகாக்க வந்தவர்கள், தங்களையும் காத்துக்கொள்ளவேண்டிய சூழ்நிலை தோன்றியது. அதற்காக அமைதியிழந்து அலைந்தார்கள். வேட்டுக்களை தீர்த்தார்கள். உரும்பராயில் பல அப்பாவி பொதுமக்களின் உயிர்களைப் பறித்தார்கள். அந்தத் தந்தையையும் தாத்தாவையும் அதன்பின்னர் காணவில்லை!
இவ்வாறு காணாமலாக்கப்பட்டவர்களின் கதைகள் எங்கள் தேசத்தில் தொடர்ந்தவண்ணமிருக்கின்றன.

வாசகர் முற்றம் தொடரில், எதற்காக இந்தச் செய்திகள் வருகின்றன? என யோசிக்கின்றீர்களா? அந்த தாத்தாவையும் தந்தையையும் அதன்பின்னர் பார்க்கமுடியாமல்போன ஒரு தேர்ந்த இலக்கிய வாசகியைப்பற்றிய பதிவுதான் இந்த அங்கம். ஈழத்து இலக்கியவளர்ச்சியில் இன்றும் பேசப்படும் ஒரு கவிதைத் தொகுதிதான் பத்துப்பெண்கள் எழுதி, 1986 ஆம் ஆண்டில் பேராசிரியை சித்திரலேகா மௌனகுரு அவர்களினால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட சொல்லாத சேதிகள். அ.சங்கரி, சிவரமணி, சன்மார்க்கா, ரங்கா, மசூரா ஏ.மஜீட், ஔவை, மைத்ரேயி, பிரேமி, ரேணுகா நவரட்ணம், ஊர்வசி ஆகிய பத்துப் பெண்கவிஞர்களின் 24 கவிதைகளின் தொகுப்பு சொல்லாத சேதிகள். ஈழத் தமிழ்ப்பெண் கவிஞர்களது முதலாவது கவிதைத் தொகுதி என்ற பெருமையையும் இத்தொகுப்பு பெற்றிருக்கிறது. அன்று செல்வி ரேணுகா நவரட்ணம் என்ற பெயருடன் இத்தொகுப்பில் கவிதை எழுதியிருக்கும் இவர், தற்போது மெல்பனில் திருமதி ரேணுகா தனஸ்கந்தாவாக இரண்டு பிள்ளைகளின் தாயாக எம்மத்தியில் இலக்கியம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். பயிற்சிபெற்ற ஆங்கில ஆசிரியை. வசாவிளான் மத்தியகல்லூரியில் பணியாற்றியவர். இவரது ஆசான்கள் கவிஞர் சோ. பத்மநாதன், பேராசிரியர் மௌனகுரு. தந்தையும் தாத்தாவும் கல்விப்பின்னணிகளுடன் தேர்ந்த வாசகர்களாகவும் இருந்தமையாலும், ஆசான்கள், கலை, இலக்கியவாதிகளாகவும் படைப்பாளிகளாகவும் விளங்கியமையாலும் ரேணுகாவும் தீவிர வாசகரானார். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் கவிதைகள் எழுதினார். ஒரு சில கதைகளும் படைத்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் அன்று வெளியான சட்டர்டே ரிவியூ பத்திரிகையிலும் இவரது ஆக்கங்கள் வெளியாகின.

தனது ஆறுவயதில் அம்புலிமாமா வாசகராகியிருக்கும் ரேணுகா, படிப்படியாக படைப்பிலக்கிய நூல்களின் மீது கவனத்தைச் செலுத்தியவர். தொடக்கத்தில் இவரது ஆதர்ச எழுத்தாளர்களாக விளங்கியவர்கள் கல்கியும் அகிலனும்தான். தந்தையார் நவரட்ணம், இவருக்கு ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களை அறிமுகப்படுத்தியதையடுத்து ஆங்கில இலக்கியங்களிலும் ஈடுபாடு காண்பித்தார். தாத்தா தம்பையா, இவருக்கு கல்கி, கலைமகள் இதழ்களை வாங்கி வந்துகொடுத்தார். அவற்றில் வரும் கதைகள், தொடர்கதைகளை விரைந்துவாசித்துவிடும் இயல்பும் இவரை தொற்றிக்கொண்டது. ஆசிரியர்கள் (அமரர்) கனகநாயகம், மற்றும் மௌனகுரு, சோ. பத்மநாதன் ஆகியோர் இவரை நவீன இலக்கியத்தின் பக்கம் திருப்பியதாக நினைவுபடுத்துகிறார்.

1985 ஆம் ஆண்டு மாஸ்கோவில் நடந்த உலக இளைஞர் மாணவர் விழாவுக்குச் சென்றிருந்தபோது, அங்கு சில இலங்கை மாணவர்களைச் சந்தித்தேன். அவர்களில் ஒருவர் எங்கள் கவிஞர் சேரனின் அண்ணன் பாண்டியன். மற்றவர் ஜெயந்தா.

Written by - முருகபூபதி -
Sunday, 20 January 2019 16:12 - Last Updated Sunday, 20 January 2019 16:28

பாண்டியன் தற்போது கனடாவில். 1988 ஆம் ஆண்டு எதிர்பாராதவகையில் ஜயந்தாவை மெல்பனில் சந்தித்தேன். எனது சமதர்மப் பூங்காவில் சோவியத் பயண இலக்கிய நூலிலும் இந்த நண்பர் ஜயந்தா வருகிறார். மாஸ்கோவில் படித்த தனது மற்றும் ஒரு நண்பர் தனஸ்கந்தா மெல்பனுக்கு வந்திருப்பதாகவும் அவரது மனைவி ரேணுகா இலக்கிய ஆர்வம் மிக்கவர் என்றும், இந்திய அமைதிப்படையின் காலத்தில் பெரிய இழப்புகளையும் சந்தித்துவிட்டு வந்துள்ளார் என்றும் தகவலைச் சொன்ன ஜயந்தா, உரும்பராயில் இந்திய அமைதிப்படை செய்த அட்டூழியங்களையும் விபரித்தார்.

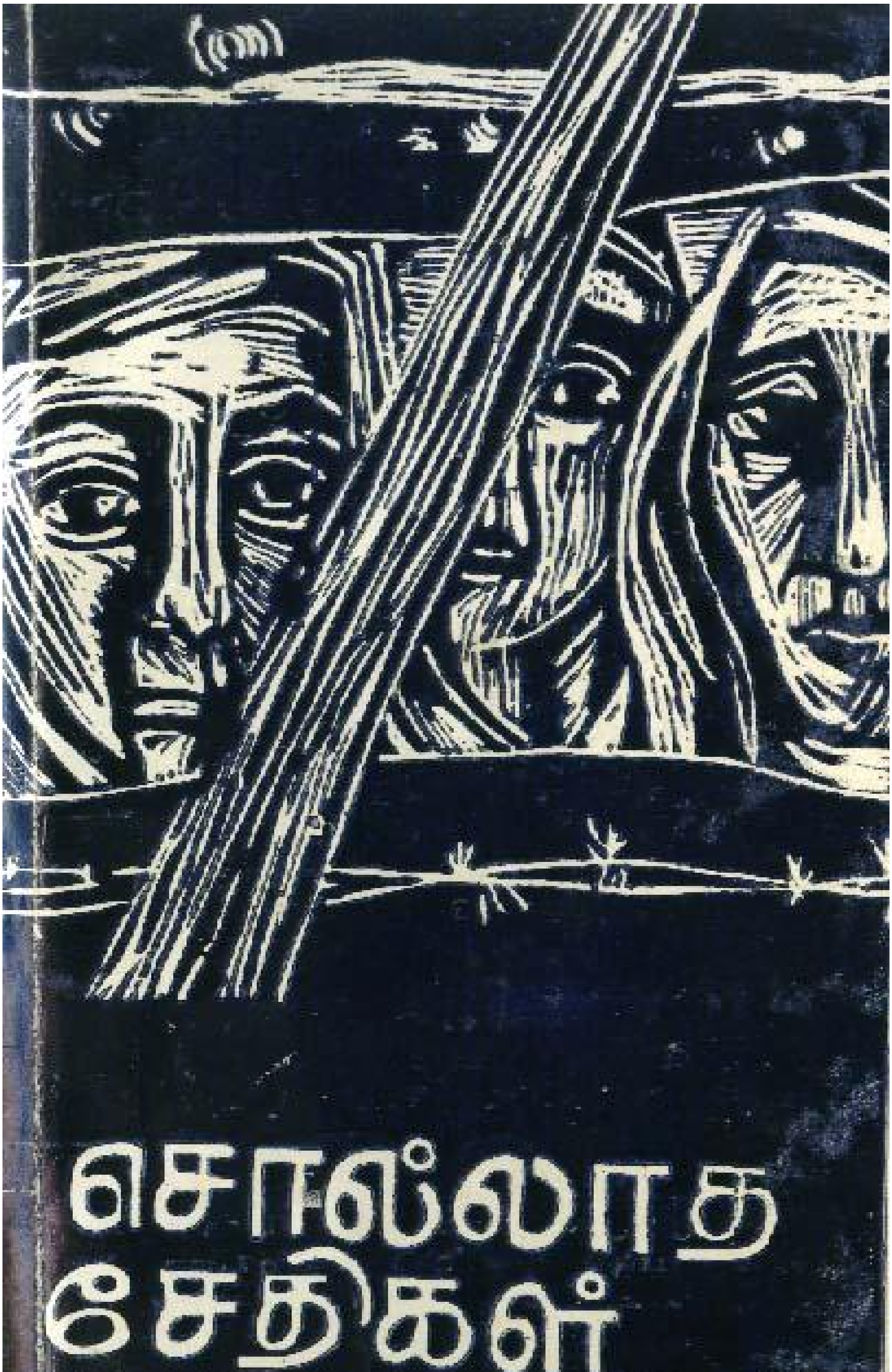
சொல்லாத
சேதிகள்

[illegible]

Written by - முருகபூபதி -
Sunday, 20 January 2019 16:12 - Last Updated Sunday, 20 January 2019 16:28